

Джуді Кертін

Ілюстрації Вуді Фокс

Переклад з англійської
Богдани Синякевич

Львів
Урбіно
2023

Розділ перший

Раптом пролунав гучний свист, а в коридорі було чутно, як двері потяга із гуркотом зачинилися. Я помахала мамі й маленькій сестричці Роузі, які стояли на пероні. Мама потягнулася до відкритого вікна вагона й схопила мене за руку.

— Па-па, Меган. Поводься чемно, поки гостюватимеш в Еліс, — вигукнула вона. — І пам'ятай: жодних хованок під ліжком цього разу.

Я застогнала. Мама ніколи не дасть забути того, що сталося торік. Тут ви могли б собі подумати, що я пограбувала банк чи вбила когось-небудь, чи, може, запустила якийсь комп'ютерний вірус по всьому світу, ну, чи наробила якогось такого лиха. Насправді ж я лише спробувала допомогти подрузі, коли та дійсно цього потребувала.

Розумієте, сталося от що. Моя най-найкраща подруга Еліс разом з мамою та братом переїхали з Лімерика до Дубліна, бо її батьки розлучилися. Звичайно, такі зміни нас дуже засмутили, тож приїхавши навідати тата на Геловін, Еліс придумала шалений план (Еліс — справжній спец із шалених планів!). Вона переховувалася в мене вдома кілька днів, сподіваючись перелякати своїм зникненням батьків настільки, що її мама повернеться до Лімерика, і вони житимуть собі щасливо разом.

Але не так сталося, як гадалося, звичайно. Мама Еліс не переїхала з Дубліна, а самій Еліс потім добряче перепало.

Проте мама Еліс таки дозволила їй відвідувати Лімерик частіше, тож думаю, той божевільний план трохи спрацював, хоча не зовсім так, як хотілося.

Хай там як, минула купа часу й усі вже забули цю історію. Усі, крім моєї мами: у неї пам'ять огого! Почались весняні канікули, а я вирушаю в Дублін, аби погостювати в Еліс шість прекрасних днів.

Лунає жахливий скрегіт — і потяг рушає. Раптом Роузі починає рюмсати. Вона простягає до мене свою маленьку пухкеньку долоньку, а з її оченят течуть великі сльози. Спершу я подумала, що вона плаче, тому що сумуватиме за мною, тож відчувала певну гордість і сум водночас. А тоді я вирішила, що мала просто заздрить, бо я їду потягом, а вона — ні.

Я притулила обличчя до шибки.

— Не плач, Роузі, — гукнула я. — Дуже скоро я повернуся додому й привезу тобі солодень-

кого. Багато-пребагато солоденького. І все для Роузї.

Мама похитала головою й зиркнула на мене своїм знаменитим сердитим поглядом. Якби на те її воля, вона б узагалі заборонила солодощі. Проте Роузї одразу повеселїшала. Вона припинила плакати й заусміхалася до мене.

— Солоденьке для Роузї, — повторила вона. Я засміялася. Зазвичай Роузї така мила.

Потяг поволї набирає швидкїсть. Мама взяла Роузї на руки й прискорила кроки, щоб устигнути за потягом. Краще б вона цього не робила. Менї було страшенно нїяково. Та й Мелїсса, найприкрїша дївчина в нашому класї, може це побачити. Наче менї й без неї не досить лажово.

Поїзд уже добряче розїгнався. Мама вже ледь не бїгла обїч потяга, шалено махаючи менї рукою. Можна було подумати, що я вирушила не в Дублїн на тиждень, а до Америки. Рокїв на сто. Бїдолашна Роузї стривожено поглядала на мене, вона обхопила мамину шию, підстрибуючи то вгору, то вниз на її руках. Обличчя мами